

Kinderbezoek.

Lang, lang is 't geleden, dat in 't oude huis kindervoetjes hebben getrippeld, dat in de holle, wijde koepel van 't trappenhuis kinderstemmen hebben geklonken.

Een groote, drukkende stilte heerscht in de lange gangen, op de ruime portalen, in gansch het groote huis. Nu en dan gaan er voetstappen zacht dreunend door de gangen en nu en dan klinken er gedempte stemmen in de wijde der portalen, want er wonen toch menschen in dit doodsche, sombere huis, jonge menschen zelfs, een jong meisje en een jonge man, met hun ouden vader.

Hoe zou men vroolijk kunnen zijn, in een huis, waar de dood zoo vaak heeft aangeklopt — en binnen is getreden, al streden ook de bewoners met wanhopige krachten om Hem daar buiten te houden, dien Grooten Vijand, die telkens en telkens terugkwam en dan weer het liefste meenam wat hij kon vinden, wat zij daar in het groote huis nog bezaten.

De voeten van vele kinderen hebben getrippeld op de breede trappen; wil

stemmen van vele kinderen hebben geschald in den wijden koepel van het trappenhuis, maar het oude huis heeft van al die kinderen er slechts drie groot gezien, en nu zijn er nog twee, het bleeke jonge meisje en de jonge man, gebogen onder grooter last dan die zijner jaren.

Minerva, uit marmer gehouwen, tronende in eene reuzennis, ziet ernstig en somber — zal ze dan geen van al die kinderen, die haar zoo vaak aanstaarden met bewonderende blikken, grijs zien worden?

Lang is 't geleden, dat kindervoetjes trippelden in 't groote huis — en nu zal 't weer gebeuren.

Over den drempel, waar zoovele dooden werden weggevoerd, is eens een bruid gegaan — om slechts uit een ander huis gedragen te worden. En nu is er toch weer een klein kind, dat recht erop heeft, hier te trippelen, hier zijn stemmetje te laten schallen in de wijde van den glazen koepel.

Nog nooit echter is dat kind hier geweest. Tante Lize vindt 't huis geen geschikte plaats voor kinderen. Doch grootvader is oud en zwak, hij wil

toch eens zijn kleinzoon zien, zijn éénige! Voor 't kind zal 't nog minder geschikt zijn, als grootvader nog ouder en zwakker is — en dus moet 't kind nu maar komen.

Tante Lize heeft 't kind ook nog nimmer gezien. 't Woont ver weg en ze is er blij om.

Ver van 't oord, waar de Dood zoo fel geregeerd heeft, ver buiten eene gedachtenkring, die den Dood als middelpunt heeft.

Daar moet 't kind blijven; 't moet groeien en bloeien buiten de drukkende atmosfeer van 't oude huis; zoo zal dan misschien 't kleinkind een man worden, als 't geen der kinderen was gegund.

Doch tante Lize heeft begrepen, dat 't eens moest komen. En 't zal komen. Voor twee dagen. Slechts éenen nacht zal 't doorbrengen in 't groote, sombere huis en voor dat kortstondige verblijf maakt tante Lize groote toebereidselen, want ze wil 't kind niet brengen in de somberheid van 't huis, in de holheid der groote kamers; ze wil 't kind niets laten vermoeden van de doodende gedruktheid, die het leven in 't oude huis kenmerkt — neen, 't

124

moet lijken, of 't hier vroolijk en fleurig leven is.

In haar kamer heeft ze een schut neergezet, op zolder gevonden en zorgvuldig afgeborsteld. 't Is beplakt met tientallen helgekleurde plaatjes op rood doek. 't Schutvormt een klein kamertje in den hoek van de groote kamer, 't zal 't kind verblijden met zijn tal van grappige voorstellingen — 't zal niet vertellen, dat de handjes, die 't vervaardigden, zoovele jaren geleden roerloos over elkaar werden gelegd.

In 't afgeschoten kamertje wordt een bedje neergezet met een fijn kussensloopje, waarop geborduurd is „Baby”. Vele kleine hoofdjes hebben erop gerust en onder de lakens, met kant afgezet, hebben vele voetjes gewoeld — Tante Lize heeft dat alles bedacht, terwijl ze 't bedje klaarmaakte, — onder tranen is 't bedje in orde gekomen.

In de nissen van den gang, aan den voet van 't Minervabeeld, heeft tante Lize bloemen en planten laten neerzetten en ook de huiskamer is versierd. Toen Oom Arnold thuis was gekomen en de bloemen zag, voer hem eene

rilling door de leden. — In zoolang hadden bloemen noch planten zich in 't groote huis vertoond — voor 't laatst — toen moeder stierf.

Tante Lize heeft berekend, dat 't kind haar niet aantrekkelijk zal vinden in 't lange zwarte sleepgewaad, dat ze nooit weer zou afleggen. — Doch nu voor 't kind, nu moet 't toch. Want 's avonds zal 't wellicht naar armen zoeken, om in te rusten, en dan mag ze 't kind niet afschrikken met dat sombere kleed.

En zoo is ze naar boven gegaan, en uit de garderobekamer, die vele, vele herinneringen aan vroeger tijd bewaart, heeft ze een wijd, lichtblauw huisgewaad gezocht, uit den tijd, toen de moeder van 't kind de bruid was.

Nu zal 't kind komen.

In de versierde huiskamer zit grootvader met innig verlangen te wachten. Oom Arnold is bij hem, en voelt zich gestoord, gehinderd door de aanstaande tegenwoordigheid van een kind in de stille somberheid van 't groote huis. Want al Lize's maatregelen hebben die niet weg kunnen nemen.

In de gang wacht tante Lize. Ze zal

't kind in ontvangst nemen en binnenleiden bij zijn grootvader. — Ze heeft een vaag vermoeden van jongenskrachtige armpjes, die haar bijna te stijf zullen omknellen, van een juichtoon van jongenslippen: „dag tante Lize! dag grootvader! O, wat is 't hier groot!”

Nu houdt een rijtuig stil. De schel gaat over, de deur wordt geopend, een dame en een kleine jongen stijgen uit. Lize herinnert zich, dat 't kind gebracht zal worden door zijne gouvernante, want de vader zag er tegen op, het oude huis weer te betreden. De dame zegt: „Daar is je tante Lize, Freddy,” en ze duwt 't kind zacht in de richting van 't meisje.

Zonder eenige verlegenheid komt 't kind op haar toe. — Neen, dat is geen kind, dat de wijde koepel van 't trappenhuis zal doen schallen van zijn jongenskrachtige stem, geen kind, dat de oude trappen zal doen kraken onder zijn vlugge voetjes. —

„Tante Lize,” zegt 't kind en zijn stemmetje klinkt als een fijn, zilver klokje. „U moet vele groeten van Papa hebben.”

Lize buigt zich voorover, kust 't kind op 't koele, bleekblanke gezichtje

125

en neemt de fijne doorschijnende handjes in de hare.

Met grooten angst en schrik ziet ze, dat 't een kind is, alsof 't hier geboren en opgegroeid is, hier, in de lichtlooze, toonlooze atmosfeer van 't oude huis.

Rank en tenger is 't; in 't bleek-blanke, te rustige gezichtje staan groote, klaar lichtblauwe oogen, die zonder knippen rondkijken, als waren ze 't halve schemer der oude, stille huizen gewend.

„Ga mee naar Grootpapa, lieveling”, zegt ze en wèrpt de deur voor 't kind open. Rustig, met lichte schreden, vol kinderlijke waardigheid, treedt 't kind de kamer binnen en zegt weer, met zijn zilverstem: „Dag grootpapa, U moet vele groeten van Papa hebben. Dag Oom Arnold.”

Grootpapa is in de wolken, dat hij zijn kleinkind nu bij zich heeft, hier aan zijn knie. Hij denkt aan niets anders, doch Arnold heeft op Lize's gelaat haar ontroering gelezen. Hij vat haar hand en zegt fluisterend: „Ja, wéér een, Lize. Laten we alleen maar wenschen, dat Vader eerst heengaat.”

126

eind. Zijn bleek gezichtje is angstig. Zijn groote lichtblauwe oogen kijken bang. Het kruipt tegen Lize's borst aan en fluistert „Tante Lize — ik wou eigenlijk liever niet slapen gaan. Als ik morgen wakker word — zal grootpapa dan er nog weer zijn?”

„Maar lieveling”, zegt Lize verschrikt, „natuurlijk zal grootpapa er weer zijn, beneden, in de eetkamer.”

„O — zal hij heusch niet — doodgaan vannacht?”

Star van schrik blikt Lize voor zich uit. Daar zijn ze uit zichzelf, de gedachten, die ze ver weg wou houden voor 't kind. —

„Nee, nee” zegt ze werktuigelijk. „En Oom Arnold, — zal die niet dood gaan vannacht? En U, tante Lize, lieve tante Lize, leeft U morgen nog?”

„Ja kind, ja. — Maar o, lieveling, waarom vraag je dat?”

„Zoo maar — ik ben soms zoo bang — dat ik niet durf gaan slapen — want als ik eens wakker werd en ze waren dan allemaal, allemaal dood — pa — en de juf — en grootpapa — en Oom Arnold en U —.”

't Lipje van 't kind trilt droevig en

Nu wordt 't avond in 't sombere huis. En de avond denkt er niet aan, dat daar nu weer een klein blond kind in huis is, en dat hij dus zijn somberheid en geheimzinnigheid, waarmee hij pleegt neer te dalen in het oude huis, achterwege moet laten.

Langzaam sluipt 't duister nader uit de hoeken der breede gangen; het daalt neder van de gewelfde zolderingen. — Wat helpen de ganglantaarns daartegen? Boven hun flikkerend licht schijnt de duisternis nog geheimzinniger. En wat helpen de kaarsen, die tante Lize heeft aangestoken, tusschen de bloemen aan den voet van 't Minervabeeld?

't Kind heeft zich op de schoot van tante Lize genesteld en ligt met een moe lachje te luisteren naar het verhaal, dat grootvader vertelt, een heel oud verhaal. Oom Arnold en tante Lize hebben 't vaak gehoord, toen ze nog heel klein waren — en met hen nog anderen, blond en bleekblank als het knaapje op tante's schoot.

„Nu moet je naar bed, Freddy” zegt tante Lize. „Kom, ik zal je zelf erin leggen en dan blijf ik den heelen avond bij je.”

twee heldere tranen glijden over de bleeke wangen.

Zachtjes legt Lize 't kind neer in 't bedje, dekt 't toe en knielt naast 't bedje neer. En haar stem zegt rustig, kalmeerend: „Ga maar slapen, lieve jongen. Ik zal hier bij je blijven — en morgen, dan zullen we er allemaal nog zijn, hoor! Allemaal, pa en grootpapa en oom Arnold en de juf en ik — we gaan niet dood, heusch — dat beloven we je.”

Met een zacht snikje komt het kind tot rust. En zijn rust wil Lize koopen, met een groote leugen, eene brutale uitdaging van 't noodlot. Nog eens herhaalt ze: „Dat beloven we je, — dat beloven we vast.”

Lize's stem heeft de booze machten van 't oude huis, de booze machten van 't verleden, ontwapend. Het kind sluimert in met een glimlach.

In de kamer leven nog de brutale, tergende woorden. Lize hoort ze weer en ze voegt er met scherpe stem bitter aan toe: „En als een lid van ons geslacht zoo iets belooft, dan kun je er staat op maken, kind!”

Wasachtig bleek ligt het kleine ge-

„O, dat is goed. Want — ik ben — wel eens bang — 's avonds.”

„Bang, zoo'n groote flinke jongen bang?” „Ach neen,” lacht 't kind, zachtjes, verlegen. „Niet bang — ik weet niet — maar toch net zoo —”

„Zeg nu Grootpapa en Oom Arnold goedennacht, dan gaan we”.

't Kind kust hen beiden; met een plotselinge heftigheid slaat hij zijn armpjes om Oom Arnold, dat tante Lize hem met zachten dwang moet wegvoeren.

't Kind vindt de plaatjes op 't schut mooi en grappig. 't Vraagt: „Wie heeft dat gemaakt?” Tante Lize antwoordt op eens: „Oom Arnold en ik, toen we klein waren”.

Ze spreekt onwaarheid; noch zij, noch Oom Arnold hebben er iets aan gedaan, maar als ze zegt: „Nellie er Paul en Lydia,” dan zal 't kind vrager waar die nu zijn, en dan?

Nee, 't kind moet rustig en blij gaan slapen. 't Mag niet denken aan al, wa 't oude huis te denken kan geven.

Tante Lize heeft 't kind uitgeklee en zal 't nu toedekken. Moe vleit het zijn krulkopje op 't kussen — en da rijst 't op eens op zijn knieën ove-

zichtje in 't kussen. Geen warm blosje vloeit over de witte wangen.

In haar leunstoel gezeten, bewaakt Lize de rust van 't kleine kind.

Wijd rondom 't kinderbed bouwt zich de groote kamer — daar buiten liggen de lange gewelfde gangen, de breede trappen, gansch het groote, sombere huis met al zijn verhalen van kleine kinderen, die er speelden en lachten en die heengegaan zijn. —

Het huis heeft toch tot 't kind gesproken, ondanks bloemen en kaarsen en al wat aan sombere stemmen 't zwijgen had moeten opleggen — 't had er al tot gesproken, eer 't dat laatste kleine kind binnen zijn muren had. —

En als Lize nu staart op het was-bleeke gezichtje, waarop aan de slapen de fijne huid sluiert over blauwe aderen, dan voelt ze dat spoedig, spoedig ook het oude huis verhalen zal van dit kleine kind, dat 't niet groot mocht zien.

NANNIE V. WEHL.

127